

skiöld) kunna vara felläsning för **ant**. Inskriften skulle sålunda ha slutat med önskeformeln »hjelpe Gud anden» (**hialbi kup ant**). Om emellertid runan 40 är **a**, blir denna tolkning omöjlig. Man måste i så fall förmoda, att inskriften slutat med ett substantiv i ack., följt av adj. **kupan** 'god'. **kupain** (Leitz, Peringskiöld) måste då vara fel för **kupan**.

2. Adelsö kyrka.

Litteratur: L 332. J. Bureus, F a 6 s. 82 n:r 177 (Bureus' egen uppteckning), F a 5 n:r 3, F a 1 s. 4; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 224; O. Celsius, SR 1, s. 468; UFT h. 14 (1888), s. 338; H. Rydh, Förhistoriska undersökningar på Adelsö (1936), s. 201.

Runristningen, som numera är förstörd och försvunnen, fanns på 1600-talet enligt Bureus »För Kyrkedören» och enligt Peringskiöld »uthan för Waknhusdören, på en stor kulliggiande Runehäll, af rödachtig Sten, dock nu af senaste wådelld i det af trä gjorde wåkenhuset, så förbränder och i stycken sönderslagen, att man nu mehra föga skrifft der på märkia kan.» Den är känd endast genom Bureus' uppteckning av inskriften. Någon avbildning har icke blivit bevarad.

Inskrift (enligt Bureus i F a 6):

yfaigr · auk · . . . þþorn þair litu · raiša · staina · þisa at · ernbiorn · faður · sen · kup · hielbi sil hans ·

Ofæigr ok . . . ðbiorn þæir letu ræisa stæina þessa at Ærnbiorn, faður senn. Guð hielpi sial hans.

»Ofeg och ...-björn de läto resa dessa stenar efter Ärnbiörn, sin fader. Gud hjälpe hans själ!»

Till läsningen: Runorna 1 **y**, 5 **g** och 40, 54, 61 **e** äro tydligt stungna. 1 **u** är emellertid icke stunget i F a 5. Runorna **n** och **o** ha bistav endast på huvudstavens högra sida. Även **a** har ensidig bistav, på huvudstavens vänstra sida: 3, 7, 27, 30, 33, 37, 38, 49, 69 **a**; däremot med bistav som skär huvudstaven: 16, 24 **a**. I F a 5 finnes ordskillnadstecken även på de stäl- len, där det saknas i F a 6: efter 14 **n**, 18 **r**, 37 **a**, 64 **i**, 67 **i**.

Ur ljudhistorisk synpunkt anmärkningsvärd är teckningen av brytningsdiftongen med **ie** i **hialbi** (om nu läsningen kan anses betryggande). Se E. Brate o. S. Bugge, *Runverser*, s. 23 n. 6; Ad. Noreen, *Altschwedische Grammatik* § 96; A. Kock, *Svensk ljudhistoria* 2, s. 353 f. Jfr *Södermanlands runinskrifter*, s. 183 med där anförda belägg från sörmländska inskrifter.

Det andra namnet, där de båda första runorna äro okända, har förmodligen varit *Guðbiorn* eller *Auðbiorn*.

Ofæigr synes ha varit ett under vikingatiden vanligt mansnamn. Utom här förekommer det i följande inskrifter: U 32 och U 43 (möjligen också U 23), L 9 Sigtuna, L 41 Kumla, Övergrans sn, L 49 Kålsta, Häggeby sn, L 53 Skedvi, Häggeby sn, L 57 Rölunda, Häggeby sn, L 63 Linda, Sko sn, L 72 Ramsta, Gryta sn, L 239 Onslunda, Tensta sn, L 254 Ramsjö, Björklinge sn(?), L 320 V. Ryds kyrka, L 577 Marma, Lagga sn, L 724 Tjursåker, Vårfrukyrka sn, Sö 57, 134, 321, Ög 207, 208, 214, 236, L 1769 Levede kyrka, Gotl.(?). Vidare i inskriften på Forssa-ringen (L 1952). Under medeltiden blir det sällsynt; Lundgren och Brate ha endast tre belägg på *Ofegh* och ett på biformen *Ovagh*. Isl.-no. *Ófeigr* är tämligen vanligt. Ursprungligen är *Ofæigr* et binamn, ett adjektiv med betydelsen 'saadan som Skjæbnen har beskikket et langt Liv'.